

sielle Status, men det vidner tillige om den Værdistigning, som er foregaaet i Kraft af Anvendelsen af alle disse Millioner og den uhyre Stigning af Trafikken. Den Værdistigning betyder noget, og det forekommer mig, at selve Forslaget, som det foreligger, afgiver det allerbedste Bevis paa Nødvendigheden af, at man gaar ind paa Tanken om en Skat paa Værdistigningen og søger at faa den ført ud i Praksis.

Naar jeg tænker paa, at der er foreslaaet, at der skal lægges Dobbeltspor over Fyn, ser jeg deri et Bevis paa, hvor nødvendigt det i Virkeligheden er, at vi tage denne Tanke op. Det er en selvfølgelig Sag, at naar Staten nu skal til at ekspropriere Jord og Grunde til Anlæg af et Dobbeltspor over Fyn, faar man derved med Værdistigningen at gøre paa en Maade, som Staten maaske ikke havde tænkt sig, da man første Gang gik til at anlægge Jernbanen over Fyn. Det er Millioner, som ere anvendte paa Anlægget af denne Jernbane, og den Værdistigning, som deraf er foregaaet paa alle Pladser ind over Landet lige fra Nyborg til Strib, er selvfølgelig ret betydelig. Den have private inkasseret, og naar Staten nu skal til at ekspropriere til Anlæg af et Dobbeltspor, faar Staten den Fornøjelse at købe tilbage en Del af den Værdistigning, som den selv har givet Anledning til, at de private kunde inkassere. Det forekommer mig, at der i denne Tanke ligger et af de bedste Beviser for Nødvendigheden af at gennemføre en Værdistigningsskat, og det gælder ikke mindst, naar man ser paa hele den store Udvikling, som er foregaaet og vil komme til at foregaa i Kraft af det foreliggende Forslag, og som vil medføre en overordentlig Værdistigning paa en Mængde Pladser.

Det er ikke Smaating, her er Tale om. Der er her Tale om at bygge fem hundrede og nogle og tredive Kilometer Jernbaner og om fra Statens Side at udrede en Sum paa omtrent 50 Mill. Kr.; og at disse Penge skulle kunne udredes i Løbet af 15 Aar, viser ogsaa, at man i Løbet af ret kort Tid kan komme til at stifte Bekendtskab med en stor Værdistigning. Det kan selvfølgelig heller ikke nægtes, at denne vældige Udvikling af vore Kommunikationsmidler kan komme til at ramme den nuværende Slægt noget haardt. Ogsaa det er en Grund til at tage fat paa at inkassere en Del af den Værdistigning, som følger disse store Jernbaneanlæg. Nu sagde det ærede Medlem

for Esbjerg (Bluhme) i sit Foredrag i Gaar, at der egentlig ikke var nogen Mening i at tage denne Tanke op paa dette Jernbaneforslag, thi naar man f. Eks. anlagde en ny Banegaard her inde i København, forlangte man ikke en Værdistigningsskat, men naar man bygger Baner ovre i de fattige Hedekommuner i Jylland, vil man paalægge en saadan Skat. Det forekommer mig, at denne Tanke ikke behøver at være afskrækkende. For mig staar det saaledes, at det, at man ofrer mange Millioner Kroner paa at flytte Hovedbanegaarden i København fra en Plads til en anden lige ved Siden af, vil ikke skabe synderlig ny Værdier. Hvis man derimod en Gang kommer til at stifte Bekendtskab med Spørgsmaalet om en Ringbane her ved København — og det vil sikkert ikke udeblive —, vil der være al mulig Grund til, at Værdistigningsskatten ogsaa bliver praktiseret for Københavns Vedkommende, og saa vil det være godt, om vi allerede havde gjort det første Skridt, naar dette Spørgsmaal en Gang kommer til at foreligge.

Men jeg vil ogsaa sige, at jeg kan ikke se, hvad det skulde skade de fattige Beboere i Hedekommunerne, at der bliver lagt en Skat paa Værdistigningen, thi Kommunernes Befolkning i Almindelighed har jo ikke nogen som helst Fordel af, at nogle enkelte, der ere saa heldige at bo i Nærheden af en Stationsby eller paa en saadan Plads, hvor der følger Værdistigning med Jernbanen, inkassere en stor Del af denne Værdistigning. Den almindelige Befolkning er meget snarere interesseret i, at en Del af denne Værdistigning kommer Jernbaneanlægget til gode. Det forekommer mig, at naar Regeringen har søgt at løse dette Spørgsmaal, har man med Hensyn til at skærme netop den almindelige Befolknings Interesser haft nogenlunde Held med sig. Der er peget paa en Udvej i saa Henseende, som sikkert vil faa denne Virkning. Jeg tænker herved paa Bestemmelsen i § 14 om, at der skal fradrages 10 pCt. af Ejendommens Værdi, naar man skal udfinde Værdistigningsskatten. Jeg tror, der her er fundet en god Regulator, som vil bevirke, at der aldeles ikke bliver Tale om at ramme andet end den Værdistigning, der udtrykkelig kan paavises som en Følge af Jernbaneanlægget, og det er jo netop Meningen.

Der kan selvfølgelig tvistes om, hvorvidt man netop har ramt det rette ved at sætte 10 pCt., eller om man hellere skulde